

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Paalupaikka Oy (Iisalmi, Finlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Paalupaikka Oy

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „MAIN AUTO WHEELS” – zgłoszenie nr 12 863 643

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 lipca 2016 r. w sprawie R 2189/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2016 r. – Gollnisch/Parlament

(Sprawa T-624/16)

(2016/C 383/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Fakiroff)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lipca 2016 r., doręczonej jej w dniu 6 lipca 2016 r., która dotyczy zwrotu „kwoty 275 984,23 EUR nienależnie wypłaconej na rzecz Bruna GOLLNISCHA” oraz nakazuje urzędnikowi zatwierdzającemu oraz księgowemu tej instytucji wszczęcie postępowania w sprawie zwrotu tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności doręczenia oraz środków podjętych w celu wykonania tej decyzji zawartych w pismach dyrektora generalnego ds. finansów z dnia 6 lipca 2016 r. (sygnatury D 201920);
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2016-914 podpisanej przez wspomnianego dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 5 lipca 2016 r.;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 40 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z niczym niepopartymi oskarżeniami wysuniętymi przeciwko niej przed zakończeniem dochodzenia, naruszeniem jej dobrego imienia oraz niedogodnościami, jakie zaskarżona decyzja spowodowała w jej życiu osobistym i politycznym;

- obciążenie Parlamentu kwotą 24 500 EUR tytułem zwrotu poniesionych przez skarżącą kosztów, na które składają się koszty konsultacji prawnych, koszty przygotowania niniejszej skargi, koszty kserokopii oraz koszty związane z wniesieniem niniejszej skargi oraz załączonych do niej dokumentów;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania;
- tytułem ewentualnym, na wypadek, gdyby Sąd nie był w pełni przekonany co do zasadności i prawdziwości podniesionych przez skarżącego zarzutów i okoliczności faktycznych, w trosce o prawidłowe administrowanie wymiarem sprawiedliwości z uwagi na niezaprzeczalny związek między zarzucanymi skarżącemu czynami, na których opiera się zaskarżona decyzja, a czynami, w sprawie których wszczęto postępowania karne na podstawie zawiadomienia Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego:
 - zawieszenie postępowania do czasu wydania sąd francuski, orzekający w przedmiocie postępowania zainicjowanego przez Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, prawomocnego orzeczenia, tworzącego stan rzeczy osądzonej;
 - w rezultacie wydanie postanowienia nakazującego wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu zakończenia postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uprawnień sekretarza generalnego do wydania zaskarżonych decyzji. Kompetencje w zakresie decyzji finansowych dotyczących posłów i ich grup politycznych należą bowiem do Prezydium Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa, a także wymogów związanych z zasadą dobrej administracji, ponieważ przed wydaniem zaskarżonych decyzji administracja Parlamentu powinna była poczekać na wyniki dochodzenia i postępowania, które wszczęła.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony. Zaskarżone akty naruszały domniemanie niewinności skarżącego, jego prawo do sądu, możliwość zajęcia stanowiska w sprawie każdego dokumentu, jaki administracja zamierzała użyć przeciwko niemu, a także naruszone zostało jego prawo do kontradiktoryjnego wysłuchania.
4. Czwarty zarzut dotyczący nieprawidłowego odwrócenia ciężaru dowodu, ponieważ administracja Parlamentu zażądała od skarżącego wyjaśnień a posteriori odnośnie do pracy wykonywanej przez jego asystenta i wynagrodzenia, które zostało mu przyznane.
5. Zarzut piąty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonych aktów, które wykazują całkowicie arbitralny charakter.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, a także stosowania nieistniejących norm z mocą wsteczną.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia praw politycznych asystentów parlamentarnych.
8. Zarzut ósmy dotyczący dyskryminującego charakteru zaskarżonych aktów oraz nadużycia władzy, które prowadziło do ich wydania.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia niezależności posłów i naruszenia roli miejscowych asystentów parlamentarnych.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że zarzuty administracji Parlamentu były faktycznie bezzasadne.
11. Zarzut jedenasty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.